

ΑΓΙΟΣ ΕΦΡΑΙΜ

Ο ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΑΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ

από αυτήν τη θυρίδα που τον είχαν. Την επόμενη κιόλας μέρα ή 'Ηγουμένη καθάρισε τὰ ὀσᾶ και τὰ τοποθέτησε σὲ μία θυρίδα στὸ 'ιερό τοῦ Ναοῦ.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Ἅγιος φανερώθηκε στὸν ὕπνο της, τὴν εὐχαρίστησε και τῆς φανέρωσε και τὸ ὄνομά του: Ἐφραίμ. Τὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου Ἐφραίμ φυλάσσεται ἐκεῖ ἀπὸ τότε και καθημερινὰ ἑκατοντάδες πιστῶν τὸ ἐπισκέπτονται ζητώντας ἀπὸ τὸν Ἅγιο τὴν εὐλογία και τὴ βοήθειά του. Ὁ Ἅγιος μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ ἔχει κάνει χιλιάδες θαύματα. Στὸν περίβολο τῆς Μονῆς, και προστατευμένη ἀπὸ κτίσμα που κτίστηκε γύρω της, ὑπάρχει ἡ μουριὰ πάνω στὴν ὁποία ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ ἄφησε τὴν τελευταία του πνοή.

Ἡ ἐνορία μας, ἔχει ἀνεγείρει παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου Ἐφραίμ δίπλα ἀπὸ τὸ Ναὸ ἑνὸς ἄλλου νεομάρτυρα και μάλιστα Κύπριου, ἀπὸ τὴν Λευκωσία, τοῦ Ἁγίου Πολυδώρου.

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Ἐν ὄρει τῶν Ἀμώμων ὡσπερ ἥλιος ἔλαμψας, και μαρτυρικῶς, θεοφόρε, πρὸς Θεὸν ἐξεδήμησας, βαρβάρων ὑποστὰς ἐπιδρομάς, Ἐφραίμ Μεγαλομάρτυς τοῦ Χριστοῦ· διὰ τοῦτο ἀναβλύζεις χάριν ἀεί, τοῖς εὐλαβῶς βοῶσι σοί· δόξα τῷ δεδωκότι σοί ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σου, πάσιν ἰάματα.

Ἡ ἐπιμέλεια τοῦ παρόντος ἐγένετο ὑπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ἱερῶν Ναῶν Ἁγίας Βαρβάρας, Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, Ἁγίου Πολυδώρου και Ἁγίου Ἐφραίμ Καϊμακλίου. Τηλ.: 99463146

Ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ, κατὰ κόσμον Κωνσταντῖνος Μόρφης, γεννήθηκε στὰ Τρίκαλα στίς 14 Σεπτεμβρίου 1384 μ.Χ. σὲ εἰδυλλιακὴ τοποθεσία, κοντὰ στὸν Ληθαῖο ποταμό. Ἐμεινε ὄρφανὸς ἀπὸ πατέρα σὲ μικρὴ ἡλικία μαζί μὲ τὰ ἄλλα ἑφτὰ ἀδελφία του, τὴ δὲ φροντίδα τους, μετὰ τὸν Θεό, ἀνέλαβε ἡ εὐσεβὴς μητέρα του. Σὲ ἡλικία 14 ἐτῶν, γιὰ νὰ ἀποφύγει τὸν ἐξισλαμισμό και τὰ γενιτσαρικὰ σώματα, εἰσῆλθε στὴν ἀκμάζουσα τότε σταυροπηγιακὴ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τοῦ ὄρους τῶν Ἀμώμων (Καθαρῶν) τῆς Ἀττικῆς.

Ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ ἀκολούθησε μὲ ἐνθεο ζῆλο τὸν Χριστό, και διέπρεψε μὲ τὴν λαμπρότητα τῆς ζωῆς του και τοὺς πόνους τῆς ἀθλήσεώς του στὸ ὄρος τῶν Ἀμώμων Ἀττικῆς (Περιοχὴ Νέας Μάκρης). Ἀξιῶθηκε ἀκόμα νὰ λάβει τὸ μέγα Μυστήριον τῆς Ἱερωσύνης και τὸ χάρισμα νὰ ὑπηρετεῖ τὸ ἅγιο θυσιαστήριον, σὰν ἄγγελος Θεοῦ, μὲ φόβο Θεοῦ και πολλὴ κατάνυξη.

Τὸ 1416 μ.Χ. οἱ Τοῦρκοι εἰσέβαλαν και λεηλάτησαν τὴν Ἀττικὴ και ἀνάγκασαν τὸ Δούκα τῶν Ἀθηνῶν νὰ δηλώσει ὑποταγὴ στὸ Σουλτάνο. Τὸ 1424 μ.Χ. οἱ Τοῦρκοι εἰσέβαλαν βιαίως στὴ Μονὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου και ἔσφαξαν ὅλους τους Πατέρες τῆς Μονῆς. Ὁ Ἅγιος ἀπουσίαζε στὴ σπηλιά του πάνω στὸ βουνὸ γιὰ προσευχὴ και μόλις ἐπέστρεψε ἀντίκρισε ἐντρομος τὰ πτώματα τῶν

Πατέρων. Ἀφοῦ τοὺς ἔθαψε, ἀκολούθως θρήνησε γοερῶς. Τὸν ἐπόμενο χρόνο, τὴν 14η Σεπτεμβρίου 1425 μ.Χ., ἐπανῆλθαν οἱ βάρβαροι καὶ βρῆκαν τὸν Ἅγιο. Τὸν συνέλαβαν καὶ ἄρχισαν τὰ μαρτύρια του, πού τελείωσαν στίς 5 Μαΐου 1426 μ.Χ. ἡμέρα Τρίτη καὶ ὥρα 9 τὸ πρωί. Τὸν κρέμασαν ἀνάποδα σ' ἓνα δένδρο, πού σώζεται ἀκόμα, τὸν κάρφωσαν στὰ πόδια καὶ στὸ κεφάλι, καὶ τέλος τὸ καταπληγμένο καὶ μαρτυρικὸ σῶμα του, τὸ διαπέρασαν μὲ ἀναμμένο ξύλο καὶ ἔτσι παρέδωσε τὴν ἀγία του ψυχὴ στὸν στεφανοδότῃ Χριστό.

Μετὰ ἀπὸ μισὴ χιλιετία εὐδόκησε ὁ φιλάνθρωπος Θεὸς καὶ φανερώθηκαν, ὕστερα ἀπὸ πολλές ἐμφανίσεις τοῦ ἰδίου τοῦ Ἁγίου Ἐφραίμ καὶ πολλῶν ἄλλων θαυμαστῶν γεγονότων, ὅλα ὅσα σήμερα γνωρίζουμε, τὰ ὁποῖα ἐπιβεβαιώθηκαν μὲ τὴν εὕρεση τῶν μαρτυρικῶν καὶ χαριτόβρυτων λειψάνων τοῦ Ἁγίου στίς 3 Ἰανουαρίου 1950 μ.Χ.

Ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ γιορτάζεται δύο φορές τὸ χρόνο, στίς 3 Ἰανουαρίου ἢ εὕρεση τῶν τιμίων λειψάνων του, καὶ στίς 5 Μαΐου τὸ μαρτυρικὸ του τέλος.

Στὰ Τρίκαλα πανηγυρίζεται ἀπὸ τὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίου Στεφάνου, ἀπέναντί του ὁποῖου, κατὰ παράδοση, ὑπῆρχε τὸ πατρικὸ του σπίτι.

Τὸ 2011 μ.Χ. τὸ Οἴκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τῆς Κωνσταντινούπολης μὲ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 217/2-3-2011 Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ Πράξη κατέταξε τὸν Ὅσιο Ἐφραίμ στὸ ἐπίσημο ὀρθόδοξο ἐορτολόγιο.

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΜΑΚΡΗΣ

(Ἀπὸ τὶς σφαγὲς τῶν Τούρκων μέχρι τὴν ἀνεύρεση τοῦ ἱεροῦ σκηνώματος τοῦ Ἁγίου).

Ἡ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἐφραίμ στὴ Νέα Μάκρη εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ παλαιότερα μοναστήρια. Πολλοὶ μοναχοὶ καὶ ἱερεῖς ἔμειναν ἐκεῖ καὶ προσευχήθηκαν στὸν Κύριο. Στὰ χρόνια τῆς τουρκοκρατίας ἔγιναν μεγάλες καὶ βάρβαρες σφαγὲς, ὅπου ξεκληρίστηκε τὸ μοναστήρι.

Τὸ 1945 μ.Χ. ἡ μοναχὴ τότε Μακαρία πῆγε στὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας μονῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἄλλοτε ὀνομαζόμενης ὡς Σταυροπηγιακῆς, τοῦ Ὁρους τῶν Ἀμώμων, στίς βορειοανατολικὲς ὑπώρειες τοῦ

Πεντελικοῦ. Ἀπὸ θεία παρόρμηση, διαμόρφωσε ἓνα κελάκι ἐκεῖ καὶ ἄρχισε νὰ καθαρίζει τὰ ἐρείπια τοῦ παλαιοῦ Ναοῦ γιὰ νὰ τὸν ἀνακατασκευάσει. Ἐκεῖ πολλές φορές ἀναλογιζόταν ὅτι σὲ ἐκεῖνα τὰ χῶματα εἶχαν ζήσει κατὰ τὴν πάροδο τῶν αἰώνων μοναχοί. Μία φωνὴ, ἀρχικὰ σιγανή, ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸ δυνατώτερη στὴν ψυχὴ της, τῆς ἔλεγε: «Σκάψε καὶ θὰ βρεῖς αὐτὸ πού ἐπιθυμεῖς», μέχρι τὴ στιγμὴ πού τῆς εἶχε φανερωθεῖ ἓνα σημεῖο στὸ προαύλιο τοῦ μοναστηριοῦ.

Ἔτσι στίς 3 Ἰανουαρίου 1950 μ.Χ. ἀνέθεσε σὲ ἐργάτη τὸ σκάψιμο τοῦ συγκεκριμένου σημείου πού τῆς ὑποδείκνυε ἡ ἴδια ἡ ψυχὴ της. Ἄν καὶ ὁ ἐργάτης ἦταν ἀρνητικὸς καὶ ἤθελε νὰ σκάψει ὅπουδῆποτε ἄλλοῦ παρὰ σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο, τελικὰ, μετὰ ἀπὸ τὶς ἐκκλήσεις καὶ τὶς προσευχὲς της, ὁ ἐργάτης πείστηκε καὶ ξεκίνησε νὰ σκάβει. Τὸ σημεῖο εἶχε ἓνα μισογκρεμισμένο τζάκι, τοῖχο καὶ πράγματα πού καταδείκνυαν ὅτι ἐκεῖ κάποτε ὑπῆρχε κελὶ κάποιου μοναχοῦ. Τὸ πρῶτο εὕρημα, ἓνα κεφάλι. Μάλιστα, ὁ χῶρος ἀνέδυε μία εὐωδία.

«Γονάτισα μὲ εὐλάβεια καὶ ἀσπάστηκα τὸ σκηνώμα τοῦ Ἁγίου καὶ αἰσθάνθηκα βαθιὰ τὴν ἔκταση τοῦ μαρτυρίου του. Ἡ ψυχὴ μου γέμισε ἀπὸ ἀγαλλίαση, ἀπέκτησα μεγάλο θησαυρὸ, καὶ παίρνοντας τὸ χῶμα μὲ προσοχὴ ἔβλεπα τὴν ἀρμονία τοῦ σκηνώματός του, πού, ἂν καὶ τόσοι αἰῶνες μέσα στὴ γῆ, δὲν εἶχε ἀλλοιωθεῖ», ἔγραψε ἡ ἡγουμένη Μακαρία περιγράφοντας τὰ ὅσα συνταρακτικὰ της συνέβησαν. Μὲ προσοχὴ, ἡ ἡγουμένη Μακαρία ἔβγαλε ὅλο τὸ σκηνώμα καὶ τὸ τοποθέτησε σὲ μία θυρίδα πού ἦταν πάνω ἀπὸ τὸν τάφο. Ἦταν φανερὸ ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ κληρικὸ καθὼς τὸ ράσο τοῦ εἶχε παραμείνει ἄθικτο.

Τὸ βράδυ, διαβάζοντας τὸν ἑσπερινό, ἡ ἡγουμένη ἄκουσε βήματα. Ὁ ἦχος ἐρχόταν ἀπὸ τὸν τάφο, ἀντηχώντας ἕως τὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας. Ἐκεῖ τὸν πρωτοαντίκρισε. Ἦταν ψηλὸς μὲ μάτια μικρὰ στρογγυλά, μὲ μακριὰ μαῦρα γένια πού ἔφταναν στὸ λαιμό, ντυμένος μὲ τὴ μοναχικὴ ἀμφίεση. Στὸ ἓνα χέρι εἶχε ἓνα ὑπέρλαμπρο φῶς καὶ μὲ τὸ ἄλλο εὐλογοῦσε. Ζήτησε νὰ τὸν βγάλουν